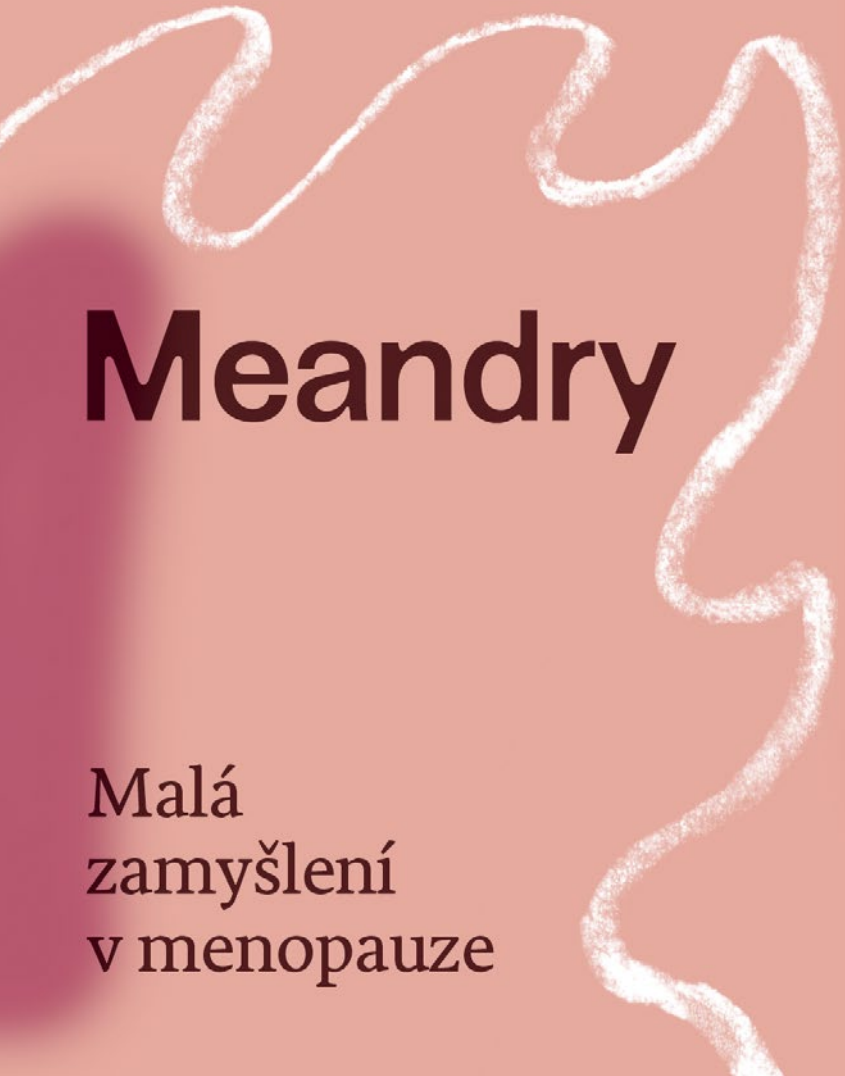


Lenka
Kapsová

Host



Meandry

Malá
zamyšlení
v menopauze

Lenka
Kapsová

Meandry



Malá
zamyšlení
v menopauze

Brno 2025

© Lenka Kapsová, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2605-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2606-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2607-9 (MobiPocket)

Meandry

Je to už měsíc, co tu nejsi.

Během těch pěti týdnů tvého odcházení toho tak málo zaznělo nahlas, a přece toho bylo tolik vysloveno. Říkali jsme si to pohledy a skutky, láskyplnými i absurdními. Bylas už jako pápěří, vrabčátko v příliš velkém kostkovaném pyžamu, ale před každou návštěvou paní doktorky sis na žlutý lísteček napsala seznam dotazů a úkolů. Hrdě sis vypůjčila židli se záchodem, abys mě, svou dceru, nemusela v noci budit zvonkem — bylo to z ohleduplnosti, hrdosti, paličatosti? Kamarádka Mára ti přes ulici nosila hrnce navařeného jídla v zoufalé představě, že tím tvé odcházení zastaví. Tys už žila jen z vitaminových nápojů, ale dva dny před smrtí jsi najednou dostala chuť na párek s kaší a pivo. Když jsme ti chtěli skleničku odebrat, durdila ses, že ji vypiješ do dna. A nakonec jsi mi nechala vzkaz tak nenápadný, že jsem ho včas nepochopila.

Dva týdny už byl tvůj pokoj prázdný a já jsem si sedla k hromádce papírů na psacím stole. Brala jsem je do ruky a jen pomalu mi docházelo, že to není náhodná směs lejster z posledních týdnů. Že mě, list po listu, promyšleně vedeš za ruku, ukazuješ mi, co všechno budu muset teď, když tu nejsi, zařídit: daň z nemovitosti, telefonní číslo na osvědčeného instalatéra, datum, kdy je potřeba vzít kocoura na očkování. Vzkaz ze záhrobí, a přesně ve tvém stylu — věcný, decentní, nenápadný. Pozdrav tvé nenapravitelně nepořádné, milované dceři.

Zvykám si na ticho tvého pokoje a každý den najdu odvahu vzít do ruky nějakou věc, která ti patřila. Když se těch předmětů dotýkám, mám pocit intimní blízkosti a zároveň nepatřičnosti, téměř svatokrádeže. Brýle. Peněženka s průkazkami a drobnými, které prošly tvými prsty. Onkologické pomůcky — gelová vložka do podprsenky, které jsme žertem říkaly krutí řízek. Paruka, co ti ke konci už šla tak na nervy, žeš ji odložila a radši chodila v pirátském šátečku. Přemístila jsem ji do krabice s kostýmy, abych karnevalovou nadsázkou zrušila asociace nemoci.

Hromádku svlečeného ložního prádla jsem si nechala nakonec. Dlouho jsem se neodvažovala dotknout se jí, pošpinit ji chladnokrevným činem vyprání. Tušila jsem, že v ní přetrvává nejen pach nemoci a odér léků, ale i vůně tvé kůže. Teď ji беру do náruče, už jsem přece jen ušla kus cesty. Když

v koupelně lůžkoviny rozkládám, na prostěradle vidím zaschlou skvrnu od krve. Tak, jak jsi mě to naučila, když jsem dostala první měsíčky, skvrnu mydlím a namáčím do ledové vody, aby se krev nesrazila. Odírám si klouby, jak drhnu dva kousky látky proti sobě, a když látku namočím, nahnědlá barva zaschlé krve se náhle a zázračně mění zpět v jasně červenou, mísí se v drobounkých meandrech s vodou, zírám na to, jak přede mnou ožívá část tebe, zpomaluju pohyb prstů, protože chápu, že to je naše poslední setkání a tvůj nejsilnější vzkaz. Slova jsou jen vítr, mohou konejšit nebo bodat, ale nakonec se rozplynou. Tys mě nosila ve vlastním těle jako kdysi tvoje máma tebe, všechny jsme propojené rudou nitkou života, která se teď přede mnou ve vodě vine jako vzkaz z tajemného místa, kam jsi odešla.

Na lavičce

„Teď si to tři minuty tiskněte.“

Z odběrové místnosti vyjde každé dvě minuty další pacient a přidržuje si na místě vpichu gázový tampon. Nikdo nemá volné ruce, a tak si tašku nebo kabát ani tak nenese, jako spíš pajdavě vleče. I já jsem odevzdala krev do zkumavky a teď sedím v přeplněné čekárně, tlačím čtvereček gázy na žílu a pozoruju, jak sem z chodby proudí další šťastlivci, kteří se dočkali svého čísla na světelné tabuli.

Léčí se tu poruchy štítné žlázy a většinu pacientů tvoří ženy. Sedím na lavičce přímo proti dveřím z chodby, takže vidím vcházet každou z nich. Můj pohled se s nimi střetne ve slabé chvíle, kdy vejdou a na okamžik zaváhají. Ostřílené borkyně se rovnou hrnou k sestřičce pro barevný kelímek se zkumavkami, nováčci se snaží odhadnout, jak to tu chodí. Fascinující plejáda věků a povah. Pěstěné dáme v letech žhne v očích odhodlání

došlápnout si na personál, kdyby všechno neběželo jako na drátkách. Tělnatá paní se zlomenou rukou se za vydatného funění snaží vyštrachat průkazku pojištěnce. Elegantně oblečená stařenka neví, kam odložit kabát a tašku. My, co si tlačíme gázový čtvereček do loketní jamky, jí nabízíme pomoc, přestože jsme taky dočasně ochromené. Stará paní nám po chvilce váhání svěří kabát i kabelku; na zápěstí má ještě zavěšenou hůl, což už se skutečně nedá zvládnout. Když vyjde z odběrové místnosti, omlouvá se, že je na obtíž. Zatrne mi — budu se jednou taky takhle kát za to, že jsem ještě na světě?

Netiskla jsem si nakonec žílu tři minuty, ale skoro čtvrt hodiny, protože jsem od toho ženského orloje nemohla odtrhnout pohled. Uhoněná mladá maminka, která vleče za ruku holčičku s copy. Vysmátá studentka s batůžkem a sluchátky. Suverénní blondýna v botách s jehlovými podpatky. Stárnoucí matrona se zahořkle svěšenými koutky úst. Jedna jako druhá přicházejí na místo, kde se člověk setkává se svou smrtelností, a tak má každá v očích malý otazník a obavu, jak odběr dopadne. Nacházíme se v domě lidské křehkosti a já jsem na letmý okamžik každou z těchto žen.

Lodičky z papíru

Po krátkém zaváhání vcházím do jejího pokoje. Vkrádám se do svatyně, kde krev mé krve a tělo mého těla právě prochází divokou transformací svých čtrnácti let, kde se ode mě odtrhává ve stejných životadárných křečích jako tenkrát na počátku, kde se skrývá, aby se mohla nepozorována proměňovat, a odkud občas vychází, aby měřila síly, bojovala, nechala se obrušovat a žíhat. Teď tu není, přitáhl si ji — možná naposled — svým kouzlem skautský tábor s praskajícími ohni, dívčími šeptandami a mastnými, otřískanými ešusy. Odjela brzy ráno, avšak v pokoji se ještě hmatatelně vznáší její vůně, jako by ona sama stále byla poblíž. Nasávám nepopsatelné aroma vzlínající ze šminek, nezavřených temper a na troud uschlých růží, pach propoceného tanečního oblečení, ušmudlaných plátěných tašek a špatně schovaných vajglů ve skleničce od dětské

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Meandry***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.